

fælde, hvor Menneskeliv ere gaaede tabte, men Tilfælde, hvor der er sket Skade paa Gods i større Omfang. Dernæst mener jeg, at der ogsaa er mange Grunde, hvorfor Bestemmelser om Tilsyn med Skibe paa ingen Maade kunne undværes, fordi man stærker Ansvar for dem, der føre Skibene, og det er efter min Mening navnlig den Række af Betragtninger, som sikkert egentlig have ligget paa Bunden af de Bestræbelser, som andetsteds ere bleve gjort for at fremkalde Lovbestemmelser om Tilsyn med Skibe, nemlig at der derigennem ligesom skal søes et Tryk paa Rhederne. De Bestræbelser, som andetsteds have været fremme for at foranledige Tilsyn med Skibe, have egentlig ikke været baserede paa Forudsætningen om, at Skipperen i Almindelighed ere forsømmelige, eller paa at ramme en Ligegyldighed eller Forsømmelighed fra Skippernes Side, som bestod deri, at de gif tilføs med Skibe, som besandt sig i en usforvarlig Tilstand; men de have egentlig meget mere været beregnede paa at ramme det Forhold, at egentlige Rheder tvang deres Skipperne til at gaa tilføs med Skibe, der besandt sig i en mindre forvarlig Tilstand, paa at ramme det Forhold, at Skipperen, der i Henseende til sin Eksistens er afhængig af Rhederen, i Reglen ikke vil vove at optræde som den, der siger: Jeg kan ikke gaa ud med det Skib, fordi der er de og de Mangler derved. Man maatte derfor, naar man i denne Henseende vilde opnaa en tilstrækkelig Betyrrelse, komme med bestemte positive Regler, saa at Skipperen ikke behøvede at træde op og sige: Jeg har ikke Lyst til at udsætte mig for den Fare, der kan være forbunden med at gaa tilføs med det Skib — men at det slet ikke kunde lade sig gjøre, idet han ikke kunde faae Lov at seile, hvis Skibet var saa eller saa. Derfor mener jeg, at de Bestemmelser, der indholdes i Tilsynsloven, og som nærmest skulde virke paa Rhederen og paa den, for hvis Kapital Expeditionen udruktes, ingenlunde ere overflødige, fordi der indføres Bestemmelser, der gaa ud paa en nøjagtig Undersøgelse og strengt Ansvar for Førerene. Jeg skal imidlertid ikke forbyde mig videre i disse Spørgsmaal, thi jeg tvivler ikke paa, at begge Lovforslag jo vil blive fremmede af dette Thing, og i alt Fald kan jeg jo i den Henseende ikke udøve noget Tryk paa Thinget. De stridende Meninger maa i et Udvalg eller andetsteds, hvor Lyngdepunktet i saa Henseende maatte blive henlagt, udfægte Spørgsmaalet.

Overfor de Bemærkninger, som ere fremkomne angaaende Enkelthederne i Lovforslaget, skal jeg dvæle ved enkelte af dem, uden at jeg dog kan forpligte mig til at gjennege dem alle, da mange af dem jo dreie sig om meget detaillerede Punkter. Jeg skal først gjøre opmærksom paa, at jeg ligesom den sidste ærede Taler maa minde om, at det jo ikke er det kriminelle Ansvar, som egentlig er det Principale i Lovforslaget, eller at dette i alt Fald ingenlunde er den udelukkende Gjenstand for nærværende Lovforslag. Nærværende Lovforslag knytter jo til de alt bestaaende Regler om civilretlige Søforklaringer — Søforklaringer, der optages i rent civilretlige Die med, — nøiere og fyldigere Regler om disse Søforklaringer end dem, vi hidtil have havt, og dernæst søger det fra disse Søforklaringer at tage Udgangspunktet til videregaaende Undersøgelser som kunne blive kriminelle, naar der under Søforklaringen fremkommer nogen Grund til at give dem denne Karakter, men som ikke behøve at blive det, og som — kan man vel sige — i de allerfleste Tilfælde heller ikke ville blive det, thi det kan jo heldigvis ikke antages at ville blive det sædvanlige, at enhver Søforklaring udarter til at blive en offentlig kriminel Undersøgelse. Søforklaringens Optagelse er jo meget hyppig en civilprocessuel Akt, og jeg tror rigtignok at kunne gaa ud fra, at i 9 af 10 Tilfælde eller maaste i endnu flere Tilfælde vil det, som fremkommer under en civilretlig Søforklaring, ikke give Anledning til at gaa videre, men det Hele vil indskrænke sig til en almindelig civil Akt. Men Grunden, hvorfor man i dette Lovforslag har optaget de civile Søforklaringer, er dels den, at man ønsker at bidrage til, at disse kunne blive noget mere grundige og velordnede end hidtil, dels den, at man har ment, at man derved vilde faae det sikreste Udgangspunkt, et Udgangspunkt, som naturligst frembyd sig, og som sikkert vilde føre til, at alle saadanne Tilfælde, som fortjente det Offentliges Opmærksomhed, ogsaa vilde komme til det Offentliges Kundskab. Og i saa Henseende stoler man jo ikke alene — ja, jeg kan gjerne sige: ikke mest — paa det Multiansvar, som Lovens paalægger Skipperen for at udlade at melde Sagen til Søforklaring, men man stoler i Virkeligheden egentlig mere paa den Nødvendighed, som er tilstede for ham til at gjøre det. Thi i de allerfleste Tilfælde, hvor en Søulykke er passeret, ville andre Omstændigheder eller civilretlige Grunde, om jeg saa